

Іван Іванович

Валентин Чемерис

Якось, ідучи вулицею, я ледь не впав, таранений низеньким гладким громадянином літ під сорок, котрий вилетів із-за рогу, як ошпарений.

— Пардон! — буркнув товстун, сопучи, наче загнаний кінь.— В міліцію біжу, не до церемоній.

— Овва! Що ж трапилося, Іване Івановичу? — вигукую, впізнавши колишнього знайомого.

— Бодай його не згадувати! — витираючи червоною хусткою квадратну голену голову, каже Іван Іванович.— Ви тільки послушайте, які в нас ще люди є. Просто жах! Оце їхав я в трамваї. Стою на задній площадці, а біля мене дідусь гнеться. А трохи збоку стовбичить високий рудий здоровило. Між нами крутиться молодик в ковбойці, ніби його хто жигалом жигає... Еге ж. Стою, у вікно дивлюся. Тут мене наче хтось легенько штовхнув. Зирк — матінко ти моя рідна! Молодик лізе до діда в кишеню. Так, знаєте, делікатно, двома пальцями. Злодій, формений злодій! Я...

— Схопили його за руку?

— Свята наївність! Ви що, з Місяця впали? — Іван Іванович з подиву ледве сам встояв на ногах.

— Та до чого ж тут Місяць?

— А до того, молодий і наївний чоловіче, що голова в мене одна. Так-с... Злодій вислідить, де я живу, і гуркне каменюкою по голові. І шукай потім вітра в полі.

— Але ж це...

— Не суперечте і не меліть дурниць, я більше від вас жив на світі, отже, більше знаю і маю... тобто знаю... Еге ж. Стою, у вікно позиркую, а серце кров'ю обливається. Ах ти, виродку, думаю! До кого ж ти в кишеню лізеш? До сивенького дідуса? А може, в нього остання копійка в кишені? І хто тебе, безсовісного, виховав? Куди батечко та матінка дивилися?.. А школа?.. А громадськість?.. Еге ж... Проїхали дві зупинки. Тут мене отой рудий здоровань — штовх і, вірите, таким глузливим голосом гундосить:

— У вас гроші витягли!

— Як це в мене,— аж підскочив я,— коли він до діда ліз? Я сам бачив, та сказати вам забув.

— Хе-хе,— потішається рудий.— У діда вітер в кишені гуляє, так він до вас...

Я до кишені — світ потьмарився! Пусто. Сімдесят карбованців було, копійка в копійку. Було і немає. Місячна зарплата. Схопив я рудого за петельки.

— Боягуз! — кричу.— Чому ж ти не дав мені зжати, як бачив? Куди ж ти дивився, як злодій у кишеню ліз? Де твоя совість людська?!

Щастя його, що вирвався з рук. На ходу виплигнув з трамвая. Я б йому показав, де раки зимують! От і живи з такими людьми!..